

Ovidiu Coriolan Pecican - OMUL-FANTOMĂ

Celor mai pricepuți ceasornicari li se dădu ordin să nu părăsească orașul. Apoi soldații dispărură de pe creneluri făcând loc unor lunete. Câțiva cofetari se întruniră în sala consiliului — printre portretele bătrânilor oi asului — hotărând să-și u-nească eforturile pentru a spori numărul de covrigi. Săpătorilor li se comandă construirea unui oraș subteran după planuri precise (primite prin intermediul unui porumbel poștaş) iar scriitorului oficial, o poveste care să justifice toate hotărârile de ultimă oră.

Așa se face că nașterea sa deveni o necesitate vitală. Deși n-ar fi recunoscut-o nimeni, oamenii o doreau și pe zi ce trecea o așteptau cu tot mai multă înfrigurare Și într-o zi, visul deveni realitate. Oruul-ffjntciYiă se născu. Zvonul se ră^pândi.

În șoapta printre cel venâfl~din tot ținutul la K de .tuțtă dulce și jucării. Din gură' În guri urcă până pe creasta muntelui, acolo «nde — i să de nori bucălarți — plutea primăria, apoi ce înapoi în oraș poposind pe la ferestrele-și uși] formă de inimă, ale oamenilor.

Despre omul-fantomă se știa doar atât: Snfăs într-o manta largă, apărea în oraș mai ales și în lumina nesigură pe care o împrăstiau lamțe nele orașului. Apariția lui solitară neliniștea cătorii și fetele de prin ferestre, iar mamel< speriau copiii pronunțându-i numele. Se spi despre el că e stăpânul unei îumi a adâncimilo neatins, a fântânilor de nestemate negre și s o zilor de cristal în care imaginea se pierdea far se tulbure. Omul-fantomă avea și an prieten dincios — un cal care avea darul vorbirii și în timpul incursiunilor sale nocturne, îl aștept lumea aceea pentru a-l purta !n caz de nevoie zări lipsite de primejdii. Și pentru că toate a tea contraziceau liniștea vieții de 2} cu zi, oan se temeau de Omul-fantomă. În nopțile cu umbra lui se profila solitară pe porțile zăv ale caselor din cetate Drept care primăria plecarea ceasornicarilor din oraș, înlocui sol de pe ziduri cu lunete, ceru sporirea numă de covrigi gustoși ce aduseseră - faima bur, nostru și începu lucrările de construire a unui subteran.

N-am reușit niciodată să zăresc pe Omul-ft mă căci în fața mea ferestrele «râu trântite de venea seara 'și eram trimis la culcare. Odată am văzut la lumina palidă a unei luminări ui sa înălțată pe peret«le unei încăperi. N-am pregetat. Ridicând chepengul dânpodeaua mele am coborât scările către orașul subteran, nimerit într-o sală imensfi, sufocată de pi Făcându-mj curaj, am pășit pe culoarul far sfârșit care se deschidea printre ele. În sp meu, plantele verzi își întindeau frunzele li șoptind și chicotind înăbușit. După ce am i astfel o vreme, am ajuns în fața unei uși. P ușa unui seif greu, părăsit. După ce i-am rotit nerul cu mare efort, ușa se urni din loc de luindu-mi o nouă priveliște. Mă aflam acurn îi încăpere pl:nă cu scări care duceau spre tavar aici urca Omul-fantomă sprr străzile orașului, pornit mai departe, hotL:it să dau de urma Grăbind pasul, am ajuns curând în fața unei simple, din lemn Vruî să-i apăs clanța, dar u> desch^e s.ngură. O încăpere scundă Lăp'.uv-ă oglinzi clare și întunecate, în care când și lucea câ'.e o pri\ ire fugari, se înfăț'să _o-hi!or Iar în mijlocul ei se afla un cal mândru care glăsui:

— Bine-ai venit stăpâne ! De când te așteptam... Și-am înțeles că Omul-fantomă eu eram.